Kunstz. U III s

Bibliotheek Universiteit van Amsterdam
01 3281 2132

'T CHRISTENDOM.

Vrees God; betracht zijn wet; voorkom uws naaſten leed;
Bemin hem als u-zelv'; wees tot zijn hulp gereed;
Geef voedſel, kleeding, dak, en laafnis, die 't behoeven;
Vertroost met hartlijkheid den hardgevallen droeven;
Doe aan uw haters wel; vergeef die u misdoen;
Maar waan niet, dat dit al den God der wraak verzoen'!
Neen, ſterfling, 't is, u-zelv', uw ijdelheid te ſtreelen,
Uw goedren voor 't vermaak van 't weldoen uit te deelen,
Uw wraak, uw vijandſchap op te offren aan uw rust;
't Is ruiling van den een' voor d'andren aardſchen lust:
't Is ſchuwbare afgodsdienst, zelfs ſtrafbaar in die oogen,
Die door geen ſchijnſchoon, door geen voordoen zijn bedrogen.
Verdorven harten, neen: die deugd bevat geen deugd,
Geen aanſpraak op Gods gunst en zijn beloofde vreugd.
Eer God! doe wel om Hem! dat is zijn' dienst betrachten,
Dat is 't, wat van zijn hand vergelding heeft te wachten.
Maar, wel te doen om God! wat is, wat ſluit dit in?
't Erkennend zelfgevoel van 's Heilands zondaarsmin.
Wie werkt dit? Hij-alleen, die, zelf voor ons voldoende,
Rechtvaardigde en verloste, en heiligde en verzoende.

BILDERDIJK.

HOOFT EN VONDEL.

Uw val genaakt, roemruchte VONDEL,
En de uwe, nog doorluchter HOOFT!
Door ieder nieuwen dichterbondel
Wordt iets van uwen roem verdoofd. —
Verdoofd door zulke letterlichten? —
Ja, mannen, lacht niet onbedacht:
Hoe meer men afwijkt van uw dichten,
Hoe meer men zich uw' meester acht.
Haast zijn we tot dat punt vervallen,
Dat niets van 't onze naar u zweemt;
En hoe dan als Poëet te brallen,
Ten zij men u de kroon ontneemt?

BILDERDIJK.

'S LEVENS DOEL.

De vroege jeugd vloog heen, met om 't vermaak te rennen;
De rijpheid ging voorbij met naar 't geluk te ſtaan:
Het wuft vermaak ontglipte op huppelende pennen:
't Geluk bood nergens zich aan zijn' bejager aan.
Wat tracht nu de ouderdom? — De waarheid na te ſpooren. —
Ô Rusteloos geſloof! onopgeheven juk!
Doch die de waarheid vindt heeft jeugd noch kracht verloren:
Zij is 't ontglipt vermaak; zij, 't ongezien geluk.

BILDERDIJK.

M A A T.

A A N A L P IJ N.

Gij zult gelukkigst zijn,
Alpijn,
Met altijd niet te diep in holle zee te ſtreven,
Noch, voor een zwarte lucht
Beducht,
Uit voorzorg al te dicht aan 't klippig ſtrand te kleven.

Wiens luſt in middelmaat
Beſtaat,
Zal onder 't dompig riet zijn dagen niet bedelven,
En houdt zich van den nijd
Bevrijd,
Die op de ſchittring blaſt der vorſtenhofgewelven.

De

M A A T.

De hoogſte abeelentros

In 't bosch

Wordt ook het felst geſchokt door ſlingrende onweêrvlagen;

Zwaarst ploft het grootst gevaart'

Ter aard;

En 't ſpits der bergen rookt van 's Hemels donderſlagen.

Hij hoopt in 't ongeval,

En zal

In voorſpoed d'ommezwaai van 't wankle lot verwachten,

Die rustig, onbenard

Van hart,

Geluk en ongeluk kloekmoedig kan verachten.

Die 't dorre winterweêr

Zijn' keer

In 't rond des jaarkrings geeft, zal 't ook weêr af doen wisſelen.

Is 't heden ang, 't verdriet

Verſchiet

Voor 't naaſte blinken licht van Titans vlugge disſelen.

Apol-

M A A T.

Apollo ſpant de pees
Niet ſteeds
Van de elpenbeenen boog, van dood en weedom zwanger;
Maar wekt met vrolijk veêl-
geſpeel
De dichtluim weêr in 't hart van d'ingeſchapen zanger.

Bewijs u altijd groot
In nood,
En moedig tegen 't wee! en toon in voor de winden,
Daar 't zeil te lustig ſpant,
Verſtand,
Met, eer de ſtorm u naakt, een reefjen in te binden!

BILDERDIJK.

HORATIUS, *Lib. II, ode X.*

VROEG EN LAAT.

't Open roosjen, rijk van blad,
Zei aan 't nog gesloten knopjen,
Dat aan 't zelfde steeltjen zat:
Zie eens, dik onaartig propjen,
Zie, hoe luisterrijk en schoon
Sprei ik al mijn' schat ten toon!

't Knopjen zweeg en hoorde 't aan;
Maar de middag kwam haar wreken,
Deed heur' boezem opengaan,
En de volle roos verbleeken.
HOOP en dartelend GENOT!
Ziet uw beeld en 't menschlijk lot!

BILDERDIJK.

DE

WENSCHEN.

Ali, in zijn bedecel,
Smeekt den Engel Gabriël
Om geleerdheid en verſtand,
En ontfangt het van zijn hand.
Drie jaar later bidt hij weêr,
En zijn wenſchen is om eer.
Zijn begeerte wordt voldaan.
Nu ontbreekt er rijkdom aan.
Naauwlijks vraagt hij geld en goed,
Of hij zwemt in overvloed.
Straks begeert hij vrouwenmin:
Hij verzadigt zich daar in.
Hij verlangt naar nageſlacht:
't Wordt hem aanſtonds toegebracht.
Thands zijn 't vrienden, die hij ſmeekt,
En hij heeft die, eer hij ſpreekt.
Daar op haakt hij naar gezag:
Hij bezit het nog dien dag.

DE WENSCHEN.

Eindlijk dorst zijn ziel naar rust:
Hij verkrijgt zijn' hartelust.
Die verveelt hem wederom,
En — de wanhoop maakt hem ſtom.
Wreevlig, dof, en buiten raad,
In een' deerniswaarden ſtaat,
Mijmrend, kwijnend zonder end,
Slaat hij 't oog naar 't firmament:
„ Zie, ô Hemel, hoe ik lij!
„ Is er geen geluk voor mij?"
Gabriël verſchijnt op 't woord,
Zoo als hij dit zuchten hoort:
„ Slechthoofd (zegt hij) die daar klaagt!
„ Hebt gij ooit geluk gevraagd?"

BILDERDIJK.

ONZE

DROEFHEID

BIJ 'T VRIENDENGRAF.

GRIJZAART.

Wat treurt ge, ô teder Maagdelijn?
Wat leed is u geschied?

MAAGD.

ô Lieve Grijzaart, geef mij troost:
Ik smoor in zielsverdriet.

GRIJZAART.

En wat is de oorzaak van dien rouw,
Die u zoo fel beknelt?

MAAGD.

Ach! zie dien schoonen appelboom
In 't midden van het veld!

GRIJZAART.

Ik zie dien boom vol vruchten staan,
Maar meestendeels doorwormd.

MAAGD.

Dat koomt hem van den Noordenwind,
Die van den zeekant ſtormt.

GRIJZAART.

En ſchreit gij om 't geſchonden ooſt?
't Verlies is zeker groot.

MAAGD.

Ach! Grijzaart, neen, dat treft mij niet:
Mijn vader heeft nog brood.

GRIJZAART.

Wat houdt ge dan 't bekreten oog
Op dezen tak gericht?

MAAGD.

Er hing een blozende appel aan,
Een ſierſel voor 't gezicht.

GRIJZAART.

En is het ooſt, het geen hier wast,
Uw eenig eigendom?

MAAGD.

Mijns vaders boomgaard is het, neen;
Ik wandel hem maar om.

GRIJZAART.

Was u die appel dan zoo waard,
En muntte hij zoo uit?

MAAGD.

Ik had mijn hart er aan verknocht.
Het was de roem van fruit.

GRIJZAART.

En door wat toeval werd die vrucht
Van 't steeltjen weggerukt?

MAAGD.

Mijn vader zag en vond hem rijp,
En heeft hem afgeplukt.

GRIJZAART.

Geplukt! uw vader! rijp! en dit —
Dit wekt u droefenis?

MAAGD.

Ja, om hem ons in 't middaguur
Te zetten op den disch.

GRIJZAART.

Wat woudt ge van uw' vader dan?
Wat deed hij u te kort?

MAAGD.

Ach! Grijzaart, weet hij wat hij wil,
Die tegen de Almacht mort?

L E V E N.

Siert het frisſe rozebloed,
Tooit des krokus gouden gloed,
  Bollen wang, en hairen;
Koomt een halfvoltrokken eeuw
Met des levens winterſneeuw
  't Wagglend hoofd bezwaren: ——
Hult de kriekende ochtendſtond
't Lachen van den kindermond
  Met aanminning blozen;
Legt het flaauwende avondlicht
Zilvren glinſter op 't gezicht
  Van den tandeloozen: ——
Neemt het lichaam toe of af,
Rijst het, duikt het naar het graf;
  Zegt niet dat we leven:
Door zich-zelve te vergaan
Is te ſtrijdig met beſtaan,
  Om het naam te geven.

BILDERDIJK.